

SONET 1.

Vše, co je krásné, má se rozmnožovat,
aby jas růže nikdy nepohas;
třebaže jednou zestárne a skoná,
v potomcích najde dědice svých krás.
Ty ve svých očích vidíš zářný vzor,
zříš jen svou zář, čímž požíráš sám sebe,
hojností hýříš, šíříš hladomor,
sám v sobě krutého máš nepřítele.
Jsi výkvět světa, dokud svěžest máš,
marnivé jaro se ti v tváři zračí,
sám sebe ale v sobě pohřbíváš,
lakomec jsi, co skrbním jen ztrácí.
Splat' světu dluh - ten žrout snad nechceš být,
co jako hrob chce sebe pohltnit.

SONET 28.

Jak najít klid, to věru nevím,
když klidný spánek byl mi odepřen,
od denních útrap noc mi neuleví,
den vraždí noc a noc zas vraždí den.
Dojemně si však padnou do noty,
když na skřípec mne začnou napínat:
za tebou štvu se ve dne - a co ty? -
jsi pořád dál - a pak mám v noci spát!
Podívej, říkám dni, jak krásou září,
ten rozjasní i nejchmurnější nebe,
a noci ptám se, proč se černě tváří,
když místo zlatých hvězd má přece tebe.
Den každý den mě čím dál víc jen kruší,
noc každou noc chce utýrat mou duši.